

Občinske stvari.

Bramba zoper škodo po ognji.

Kako more občina pomagati občanom zoper škodo po ognji?

Občine imajo v svojem področju nadzorstvo pri stavbah ali pri prezidavanji starih poslopji in ta oblast daje občinam dolžnost, paziti na to, da se hiše ne zidajo pregesto druga pri drugi, da se dimniki speljejo po vsem varno in konečno, da se nova poslopja krijejo z opeko (ceglom). Tako imajo župani tudi paziti na to, da se dimniki o pravem času ometejo, da ni blizu dimnikov lesenih ali družih takih stvari, katere se lahko vnamejo.

Vrh tega pa imajo občine tudi skrbeti za to, da ima vsaka vas potrebno gasilno orodje in priprave, da v slučaju nesreče ognja je mogoče gasiti, mogoče braniti poslopja, ki so blizu ognja, in pa rešiti ljudi, živino in drugo blago, ki je v nevarnosti zgoreti.

Se ve, da je prepozno na take reči misliti še le takrat, ko je uže ogenj v strehi, ampak na to mora misliti skrben občinski zastop zmiraj in povsod in vsaj najpotrebnejše reči preskrbeti brez odlašanja. — Premožnejši gospodarji vsake vasi kmalu toliko zložé, da se napravi vsaj za vsako vas ena ali dve ročni brizgalnici, nekaj posode za vodo prinašati in pa skrbi za to, da je v vsakem selu vodnjak, ako ni memo tekoče vode. Če se ne dá potreben denar nabrati, dolžnost je občinskega zastopa s prikladami na davke preskrbeti najpotrebnejšega denarja in potem še prositi pri oblastnijah zato poklicanih daljne pomoči.

Večidel deželnih zborov sklenil je uže postave, po katerih se ravno v namen podpore požarnih straž naklada zavarovalnim društvam poseben davek.

Oni občani in posli v občini, ki ne pripomorejo z denarji k gasilnim napravam, naj se združijo v požarne brambe ali straže, kateri se morajo vrediti tako, da dobi vsak svoj opravek, da se urijo in da vsak vé, kaj je njegova dolžnost, ako nastane ogenj. Straža mora imeti svojega poveljnika, ki vodi vaje in vodi gašenje in brambo. — Ker pa tudi najboljše vrejene požarne brambe ne bodo nikdar mogle ubraniti škode požarove, je dolžnost občinskih zastopov, delati tudi z vso močjo in pri vsaki priliki na to, da ima vsak občan svoje premoženje zmiraj zavarovano pri zanesljivi zavarovalni družbi. — To ne stane veliko, ako pa pride nesreča, ima pogorelec vendar nekaj v roko vzeti.

To so pglavitne reči, katere naj bi v pretres in rešitev vzal zdaj v začetku novega leta vsak skrben občinski zastop gledé nevarnosti po ognji.

Zabavne stvari.

Zamet v stepah.

Poljski spisal Mihal Grabowski, preložil L. G. Podgoričan.

(Dalje.)

Brez pota, sredi nevarnih zametov in sredi neizmerne stepe ni bilo mogoče ubrati pota na nobeno stran, da bi bilo vsaj nekoliko kazalo, da se ne motimo. Ustavili smo se z vozom vred, pa ker smo bili preverili se, da ne moremo razpoznati ničesar, odločil sem, naj konji vozijo, kakor jim kaže natora, sedla sta oba slugi k meni — in skrbeli smo, kakor smo mogli, da smo se burji zaslanjali in zimi branili. Popustili smo vajete konjem, ki so krenili na stran in ubrali pot za burjo; podoba je kazala, da se peljemo nazaj, ali malo nam

je to bilo na brigi. Vozili smo se gotovo uže nekoliko ur, kar ude začutimo jako omrle, konji so utrujeni šli počasnejše in počasnejše, čakali smo le, kedaj se ustavijo, da gotovo z nami vred zmrznejo . . . kar blezu o polnoči pred nami zablestí nekova svetloba. Ta prikaz ni okrepil le nas z nado, da se otmemo, tudi utrujenim konjem se je zdelo, da moči daje: čilejše so stopali — in po kratkem času smo se pripeljali do neke ljudske naselbine.

Svetloba je gledala skozi nekoliko oken, zdelo se nam je, da smo prodrli do kake vasi ali vsaj do kakega hutora.*) Gorela je luč v nekotikih bivališčih, stala so razdružena v gruči, drugo blizu drugega. Zagledal sem se v najbliže bivališče — in po moji sodbi — v največo kočó, ali nismo se mogli dopeljati do nje, zato ne, ker so vrata s plotom vred bila zavarovana bila z nasipi. Zlezli smo čez vrata in čez plot; užili smo dosti truda, da bi odmeknili vrata, na pol zametana s snegom; a ko smo bili naposled odmeknili ja, puhnilo je bilo o mojem vhodu zimne in snežne nevihte v zakurjeno izbo toliko, da je napolnila jo z dimom, gostim tako, da iz početka prav ničesar nisem mogel videti v njej. O tej temi sem čul le besede: „Nu, gotovo je vrnil se kedo izmed naših!“ — pa odgovor: „Ne, to je nekov nenavaden gost!“ — V glasi, ki je povedal poslednje besede, v njem je bilo malo prijaznosti. Jaz sem v tem ráz-se vrgel podšito obleko in stepal sneg, ki so pod njim ježili se mi lasje, obrví in trepalnice — in ki je kar vid jemal mi. Otrl sem naposled oči; polegel se je bil gosti oblak nevihte, oblak, ki je bil puhnil skozi duri; pokazalo se je, da sem v dosti prostorni, čisti in s potrebnim pohišjem založeni izbi. Zdaj pa zdaj je nekedo, sedeč pred pečjo, vá-njo vrgel zvezek stepnega burana, a vselej je slepeč plamen splaval po vsej izbi. Gotovo sem to otetno svetlobo videl z daleka, slabo goreča syetilnica ne znam, kako je prodirala okno in v zimo. Clovek, ki je buran metal v peč, menda je bil kočí gospodar, — gotovo sem njegov glas slišal takoj po svojem vstopu. Po prvem, nekako mimovoljnem vskriku, ni oglasil se več. To je bil clovek — visok, — siv, kakor kak golob, ali krepak; na prsi mu je sezala dolga brada; imel je na sebi kratek župan, nebeški jasen, in šaravare (hlače) iz domače volne, na nogah pa čevlje iz čuhovine. Sedel je na klopi pred pečjo, in, kar sem povedal, metal je vá-njo v povezkih buran; pa to je činil, kakor na zabavo in razmišljeno, po nerazmernih prenehljajih, — zdaj pa zdaj, kedar se je probudil iz velike zamišljenosti. Ker sem videl, da nisem na mari mu jaz in da skoro ne zna, da sem v izbi, moral sem spregovoriti: povedal sem mu, kako je vijavica bila zalotila me v stepi in da sem slučajno prišel lê-sem, ter moram poprositi ga, da bi prenočil me. A tudi po teh opomnjah me ni pozdravil ni z nobeno besedo, odgovoril mi ni z nikakoršnim znakom. Da nisem slišal ga, ko je bil spregovoril, mislil bi bil, da je moj gospodar gluh in ném; torej se mi je zdelo, da je žalosten in nevoljen. Nepotrebno se mi je zdelo, da bi premišljal to okolnost; začel sem se, kolikor sem mogel, vdomačevati sam — rad ali nerad; naročil sem toraj slugi, ki je z menoj vred bil prišel v izbo, naj poskrbi, da konje zapelje v kako zavetje, a da bi meni postlal, donesel je prtljago. Zgodilo se je, kar sem bil ukazal; ko sem jaz stal na drugi strani peči, gledal svojega gospodarja, ki je pridno molčal in ni premeknil svoje glave izmed obeh dlaní, v kateri je skrival jo, med tem sta sluga in voznik donesla moje reči. Povedala sta mi, da so konji dobili počivališče, ker so staje prostorne; da bode mogoče v seniku dobiti sena, da jih nakrmita z njim; varčni Žid

*) Hutor je navadno Kozaška vas ali Kozaško naselišče.